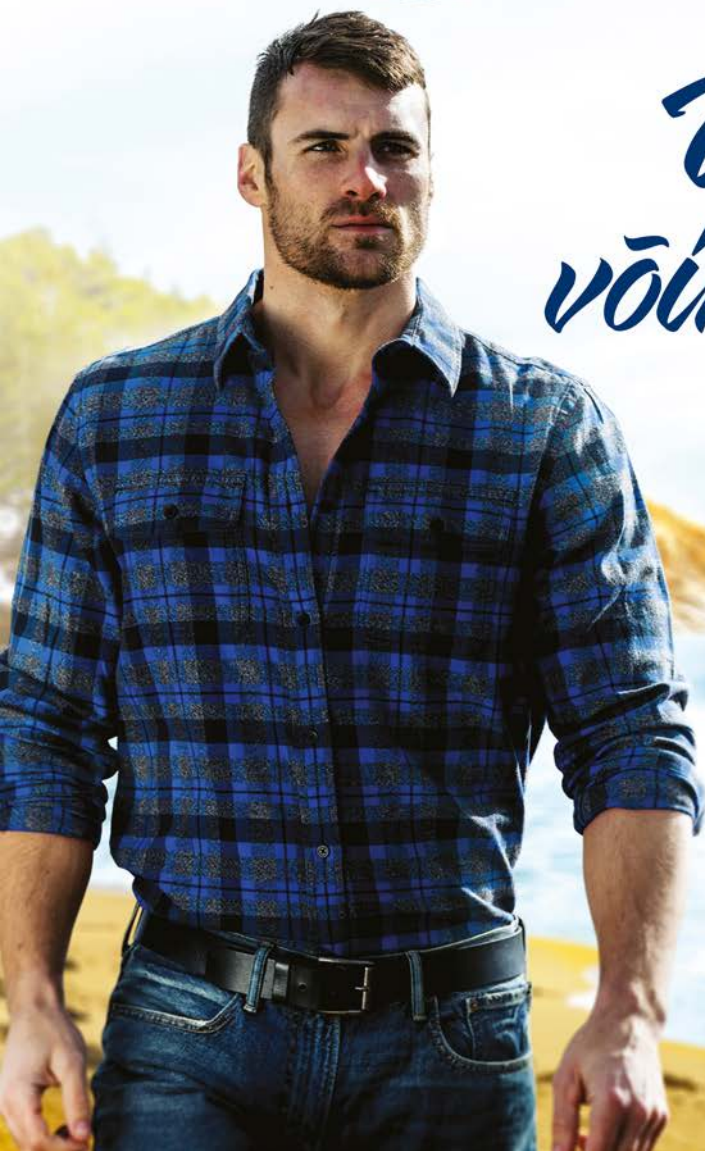

MEGHAN QUINN

*Uus
võimalus*

Romaan

Originaali tiitel:
Meghan Quinn
That Second Chance
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusliku teosega. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, ettevõtmised ja sündmused on autori väljamõeldised või neid kasutatakse ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Piret Pruul
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Letitia Hasser

Text copyright © 2019 by Meghan Quinn. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E03391421
ISBN 978-9949-82-729-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Mu vanematele ja nende väikesele meenetepoele Under the Nose,
mis asub New Yorgi osariigi põhjaosas.*

*Teie pühendumus oma kogukonnale ja armastus koorekommide
valmistamise vastu innustasid mind looma oma väikest väljamõeldud
maailma teie uskumatult ambitsioonika unistuse ümber.*

Armastan teid mõlemaid.

PROLOOG

GRIFFIN

„Auuuuuu uuuu!“ ulub Brig, vehkides Hand Grenade nõuga – „kuulsa New Orleansi roheline joogiga, mida juuakse torujast topsist. „Kakskümmend üks. Ma olen kakskümmend,“ ta jääb hetkeks vait ning kummardab mu vendade ja minu ees, „üks.“ Mu kõige noorem vend alustab Running Man tantsu ja liigub edasi mööda rāpaseid munakive, ise silmini täis nagu me kõik.

„Ta on kakskümmend üks, tehke talle jook välja,“ hōikab Reid, mu vanuselt teine noorem vend, eikellelegi.

„Tehke meile kõigile välja.“ Brig keerutab end keset kitsast tühja tänavat, käed laiali ja nägu taeva poole pōōratud. Suuri rindu ja õlut reklaamivad neonsildid valgustavad meie ümbrust ja kutsuvad meid sel niiskel suveõhtul pōōrased kōlvatusi tegema.

Meie vanematel olid omad kahtlused, kui ütlesime neile, et läheme New Orleansi Brigi, viimase Knightly venna kahekümne esimest sünnipäeva tähistama. Jālgides nüüd Brigi ja Reidi koos keerlemas ning muidu vaoshoitud ja tasast Roganit neid filmimas, hakkam arvama, et neil vōis õigus olla.

Mulle kui vanimale vennale pandi kohustuseks kõigil silma peal hoida, aga ma näen praegu topelt ja suudan mõelda vaid suurele pehmele soolakringlile.

Karjatan oma vendi nagu karjakoer ja ütlen: „Lähme soolakringleid ostma.“

„Aga me tahame veel tantsida. Meil hakkasid just puusad lahti minema,“ kurdab Brig.

„Meil on süüa vaja. Sõime viimati kasiinos ja see oli mitu tundi tagasi.“

Reid patsutab end kõhule. „Need olid parimad kanafilee ribad, mida söönud olen, ja ooooo, kui hea see mee-sinepikaste oli. Annaksin kõik, et seda potsikutäis meenena kaasa saada.“

„Emal oli tõeliselt hea meel kuulda, kui palju sa ruletis raha kaotasid,“ ütleb Rogan, kissitades läbi näole vajunud juuste silmi ja tok-sides midagi oma telefonis. Naljakas on näha, kuidas meie kõige pikem vend kõssitab küürus seljaga... ja räägib emaga. „Ta ütles, et koju jõudes saad üle tahi.“

„Vennas,“ hädaldab Reid. „Mida paganat, mees? Miks sa emale ette kannad?“

Rogan kehitab õlgu, mis viib ta tasakaalust välja. Ta lendab kõnniteelt maha. Mees saab enne kukkumist pidama ja naerab kergelt – seda häält pole ma Rogani suust ammu kuulnud. „Ta andis mulle sada taala, et räägiksin talle nädalavahetuse kõikidest piasjadest.“

„Mida?“ küsin solvatuna. Üritan Reidi kõrval sirgelt käia, kuid ebatasase munakivitee tõttu ebaõnnestub see täielikult. „Ma ei saanud selle eest mingit raha, et teid elusana koju tagasi viin.“

„Sest sa oled vanim vend. See on su töökirjelduses sees,“ ütleb Rogan ikka sõnumeid saates, kui minust oma liibuvast, hästi istuvas riietuses möödub. Meist neljast on ta ainus, kellel on mingitki moetaju. Kannan enamasti tavalisi teksasid ja T-särki. Nii tunnen end kõige mugavamalt.

„Tõsi,“ segab Brig minu ees jalutades, täpsemalt öeldes koperdades vahele. „Kõige vanem olemine tähendab, et oled meie mõistuse hääl.“

„Aga Jen? Tegelikult on tema kõige vanem,“ vastan talle, viidates meie vanemale ja ainsale õele, kellel oli oma laste lõputute üri-tustega liialt tegemist, et meiega reisile tulla. Ausalt öeldes arvan, et ta tahtis meie nädalavahetuse ettevõtmisest võimalikult kaugele hoida. Ma ei pane talle seda pahaks. Oleme siia jõudmisest saadik taltsutamatud olnud. „Tal peaksid ju ka mingid kohustused olema?“

Mu kolm venda vaatavad üksteisele otsa ja raputavad naerdes pead. Brig ja Reid võtavad Rogani käevangu ning kolmekesi sammuvad nad edasi, nagu kepsleksid nad mööda kollast telliskiviteed Smaragdlinna poole, mitte ei liiguks mööda hüljatud, alkoholist läbi imibunud tänavat. Aeglaselt longin nende järel, üritades hoolikalt igale sammule keskenduda.

Ära komista. Ära komista.

Üks samm korr...

Telefon mu taskus vibreerib ja viib tähelepanu mujale. Vaja läheb vaid üht ebakindlat sammu, et vaaruda ja taskust telefoni võttes ühe pargitud auto vastu komistada. Kergelt naerdes võtan kõne vastu, pilk liiga udune, et ekraanil vilkuvat nime lugeda.

„Tere, Griffin Knightly kuuleb,“ ütlen telefoni. „Olen purjus ja kaldun lolli juttu ajama. Kuidas saan sind aidata?“

Kuulen telefonist õrna naeru ja mu süda hakkab kohe taguma.

Claire. „Terekest.“

„Naisukeee!“ Lõpetan vendade järel käimise ja toetun vastu autot. Honda Civicud on purjus peaga nende vastu toetumiseks väga mugavad.

Kui kuulen telefonist oma naise häält, hajub mu vendade tüütu naer sootuks.

See on pehme ja magus, täpselt nagu ta nahk.

„Mmm, kõlab nii, nagu sul oleks lõbus.“

Toetan pea vastu auto katust, mõtlemata selle omanikule. „Ongi. Jõime Persetäie Õlut – neid nimetatigi nii, muide – ja siis paar Hand Grenade kokteili. Ja kasiinos jõin mingit valget külmutatud jooki, mis oli mulle moka-mööda.“

Ta naerab. „Sa oled väga purjus. Saan alati selle järgi aru, et hakkad kerge briti aktsendiga rääkima.“

„Tõesti? Nägudeni, sõbrake, ja kenakest päeva sulle.“ Noogutan tervituseks, kuigi ta ei näe mind.

„Igatsen sind. Kas oled hakanud inimesi juba pihkulööjateks nimetama?“

„Ei.“ Ma ohkan ja tunnen, kuidas vedelik mu kõhus loksab. Oh, sa poiss. „Veel mitte, aga see pole kaugel.“

„Jääb sulle meelde, et homme tuleb koju lennata?“

„Jah, pole probleemi. Saame hakkama.“ Haigutan ja sulgen korra silmad, maa mu all keerlemas. „See valge jook oli tõeliselt hea.“

„Kuidas kasiino ettekandjad olid?“

„Mitte nii ilusad kui sina laupäeva õhtul oma kõrge kaelusega vanaeide asjanduses, mida sulle kanda meeldib.“

Ta naerab uuesti. „Hea vastus. Lasen sul minna, tahtsin vaid veenduda, et oled veel elus.“

„Jah, täitsa elus, mu vennad ka. Aga Brig... Ma pole kindel, kui kaua ta veel vastu peab. Ta hakkab juba Disney laule laulma.“

„Võin vaid ette kujutada, mis häält ta teeb.“

„Mitte head, kullake, mitte head.“

„Olgu, ehk lähete siis varsti koju. Pole vaja jamadesse sattuda. New Orleans võib kahtlane koht olla, kui tähelepanematud olete.“

„Ära muretse, kullake, kõik on kontrolli all. Ma armastan sind.“

„Ma armastan sind ka, Griffin. Hoi end.“

„Tingimata.“ Panen kõne kinni ja telefoni taskusse tagasi, enne kui vaarun järele oma vendadele, kes pole just kaugemale jõudnud.

Ebakindlalt joostes komistan ühe kõrgema munakivi taha ja kukun otse Roganile selga. Ta koperdab mu raskuse all, vajub Reidile otsa ja langeb doominokivina Brigile kaela, kes kukub maha, saateks vali ragin... puu ragin?

Muidugi on Brig siruli keset lauahunnikut. Mu hägune aju proovib avanevast pildist sotti saada.

„Kurat, mu selg.“ Brig veeretab end hunnikult maha ja haarab valudes enda ümbert kinni. „Mis see *on*? Kõik kohad on pinde täis. Ma tunnen neid.“

„Vennas, sa lõhkusid laua ära,“ lausub Reid samal ajal, kui mina kummardun ja üritan kohmakalt Brigi elumärke kontrollida.

„Pagan, tõesti?“ Ta tõuseb istuli ja mind eemale peletades ilmub ta näole lai naeratus. Tema liivakarva juuksed on kukkumisest sassis ja sama sinised silmad nagu meil kõigil, on erutusest suured. „Alkohol andis mulle Hulki supervõimed. Vaata seda – lõin selle täiesti pilbasteks.“

Vaatame laua jäänuseid ja pean tunnistama, et hävitustöö on olnud korralik.

„See pole tänu Hulki supervõimetele,“ lausub Reid. „See on tänu sellele, et sa, paksmagu, sõid täna hommikul ära kaksteist *beignet*’d.“

„Vabandage.“ Tasane hääl teeb lõpu meie nõökimisele. Kui me end ümber keerame, näeme pimedast kõrvaltänavast meie poole tulemas vanemat naist. Ta kannab sametist rüüd, nagu vihast moondund. „See oli minu laud, mille te ära lõhkusite.“ Ta hennatätoveeringuid täis käed värisuvad kergelt, kui ta lauajäänuste poole näitab.

Proovime segadust hoolikalt silmitsedes taas tehtud kahju hinnata ja meie alkoholist läbi imbunud ajud üritavad juhtunut mõista. „Pagan, see oli *sinu* laud?“ küsib Brig. „Kas see oli sulle oluline?“

„Tegin selle laua taga tööd.“

Tunnen naise sõnade peale teravat süütunnet. „Jah, ta tegi selle taga tööd, tainapea.“ Reid langeb põlvili ja üritab tulutult lauda kokku tagasi panna. „Ee,“ – ta vaatab üle õla, kaks lauajalga käes – „millega sa tegeled?“

„Ennustan käe järgi.“

Ohkan sisimas ja tunnen, kuidas süütunne kaob. Ennustaja? Pigem professionaalne pettur. Kuidas nad saaksidki tõelised olla? *Oo, vaata seda joont, see tähendab, et sul tuleb pikk ja õnnelik elu. Ja see joon tähendab, et sa abiellud. Ja see joon siin näitab, et sa saad basseini.*

See on ju kõige hägusem jutustamise viis.

„Tõesti?“ Brig näib olevat liiga evelil, kui pidada silmas, et ta istub ikka veel rentslis ja on New Orleansi kõntsaga kaetud. „Kas loeksid mu kätt? Tunnen end halvasti, et su laua lõhkusin, ja tahaksin selle sulle heastada.“ Ta võtab rahakotist kahekümnese ja vehib sellega, nagu üritaks öelda: „*Tule ja võta.*“

„Mees, ta ei ütle sulle midagi uut, mida sa juba ei teaks. Oled tolgus, kes ei näe oma ninaesisest kaugemale,“ segab Rogan silmi pööritades vahele ja ütleb välja selle, mis meil kõigil meeles mölgub.

Laksan teda põrnitsedes oma käe ta kõhule ja astun ette, et ta olukorda veel ebamugavamaks ei teeks.

Ennustaja silmitseb küsivalt rahatähte, napsab selle siis Brigi käest endale ja istub ta kõrvale tänavale. Surun ohke maha ja astume Reidi ning Roganiga lähemale, moodustades oma laiade õlgadega vennaliku müüri. Osa minust tahab sellele lõpu teha, tahaksin Brigi räpaselt New Orleansi tänavalt üles korjata ja ta soolakringleid sööma viia, aga näen, kui innukas ta on, ja see tähendab, et miski ei paneks teda liikuma.

Brig sirutab käe välja. „Rogan, tee pilti ja saada emale. Ütle talle, et saame kohe teada, kas ta saab minult lapselapsi.“

Rogan pööritab silmi ja teeb pilti, kui ennustaja Brigi käe õrnalt enda omasse võtab. Suletud silmadega tõstab ta justkui vastu-seid otsides näo taeva poole ja laseb sõrmedel mööda Brigi nahka tantsida.

„See kõditab,“ sosistab mees.

Jälgime vaikides, kuidas ta Prantsuse kvartali kitsal tänaval puhuvast tuules õrnalt õõtsub.

Ta hingab kinniste silmadega suu kaudu sisse ja surub sõrmed Brigi peopessa.

„Näen... vendi.“

Jumala eest. Näete nüüd, millest ma räägin? Professionaalsed petturid, kes räägivad ilmselgetest asjadest.

„Mul on kolm venda,“ ütleb Brig asjaga kaasa minnes.

„Pagan, ma olen selleks liiga kaine,“ lausub Rogan pikalt ohates ja ta kehahoiak väljendab ärritust. Ennustaja saadab talle kõheda pilgu, terava ja kalkuleeriva, enne kui Brigi kätt edasi vaatab.

„Nad on väga kaitsevad ja suurte südametega.“

„Igatahes!“

Pööritan silmi. Kui kaua see veel kestab?

„Ühel päeval toovad nad sulle veel jama kaela.“